

Ændringsforslag

til

Forslag til lov om ændring af lov om forsikringsformidling

(Forsikringsmæglervirksomheders oplysningspligter og forbud mod at forsikringsmæglervirksomheder modtager provision fra forsikringsselskaber)

Af økonomi- og erhvervsministeren:

Til § 1

1) I den under nr. 4 foreslåede § 14 a, indsættes i stk. 1, som 2. pkt. og 3. pkt.:

»I pensionsordninger omfattet af pensionsbeskatningslovens afsnit 1 skal forsikringsmæglervirksomheden oplyse forsikringsselskabet om størrelsen af det honorar, der er aftalt mellem kunden og forsikringsmæglervirksomheden. Forsikringsselskabet skal indregne dette honorar i forsikringspræmien og betale honoraret til forsikringsmæglervirksomheden.«

[Betaling af forsikringsmæglervirksomheders honorar]

2) Nr. 8 affattes således:

»8. I § 49 a, stk. 2, nr. 2, ændres »§§ 13-15, 33, 34 og 40« til: »§§ 13 og 14, § 14 a, stk. 1, 3. pkt., stk. 2, og stk. 4, 2. pkt., §§ 15, 33, 34 og 40«.

[Offentliggørelse af afgørelser]

3) Nr. 9 affattes således:

»9. I § 54, stk. 1, 1. pkt., ændres »§§ 13-15, 17 og 18« til: »§§ 13 og 14, § 14 a, stk. 1, 3. pkt., stk. 2, og stk. 4, 2. pkt., §§ 15, 17 og 18«.

[Straf]

4) Efter nr. 9 indsættes som nyt nummer:

»01. Efter § 56 indsættes:

»§ 56 a. En virksomhed eller en person, der over for Finanstilsynet kan dokumentere, at de pågældende før den 1. januar 2005 har udøvet forsikringsrådgivning, kan fortsætte denne virksomhed, hvis virksomheden eller personen senest den 1. oktober 2006 ansøger Finanstilsynet om tilladelse efter § 4. Dette gælder uanset, at

- 1) den eller de for forsikringsrådgivningen ansvarlige personer i virksomheden ikke opfylder betingelserne i § 9, stk. 1, eller
- 2) de ansatte forsikringsrådgivere ikke opfylder betingelserne i § 9, stk. 2.

Stk. 2. Retten til at udøve forsikringsrådgivning efter stk. 1 bortfalder den 1. januar 2011, medmindre den pågældende inden da indsender bevis for, at vedkommende opfylder kravene til teoretisk uddannelse efter § 9, stk. 1 eller 2.«

[Overgangsregel for forsikringsrådgivere]

Til § 2

5) I *stk. 1* ændres »jf. dog *stk. 2*« til: »jf. dog *stk. 2* og *3*«.

[Konsekvensændring]

6) Som *stk. 3* indsættes:

»*Stk. 3*. Overgangsreglen for forsikringsrådgivere efter § 56 a, som affattet i denne lovs § 1, nr. 01, træder i kraft den 1. april 2006 og har virkning fra den 1. januar 2005.«

[Ikrafttrædelses- og virkningstidspunkt af overgangsregel for forsikringsrådgivere]

Til § 3

7) Efter *stk. 1* indsættes som nyt stykke:

»*Stk. 2*. Uanset *stk. 1* må en forsikringsmæglervirksomhed ikke modtage provision eller andet vederlag fra et forsikringsselskab ved formidling af nye arbejdsmarkedspensionsordninger

1) efter den 1. juli 2007, såfremt den samlede årlige præmie udgør 4 mio. kr. eller derover, og

2) efter den 1. juli 2009, såfremt den samlede årlige præmie udgør 2 mio. kr. eller derover.«

Stk. 2-5 bliver herefter *stk. 3-6*.

[Indskrænkning af overgangsordning]

8) I *stk. 5*, som bliver *stk. 6*, ændres »*stk. 3* og *4*« til: »*stk. 2*, *4* og *5*«.

[Straf]

B e m æ r k n i n g e r

Til nr. 1

Den foreslåede ændring sikrer, at der ikke sker en skattemæssig forskelsbehandling af mæglerbetjente kunder i forhold forsikringsselskabets direkte betjente kunder, når der tegnes pensionsforsikringer omfattet af pensionsbeskatningsloven.

Efter pensionsbeskatningsloven er der skattefradragsret - eller bortseelsesret for så vidt angår arbejdsgiveradministrerede pensionsforsikringer - for præmieindbetaling til forsikringsselskabet. For en mæglerbetjent kunde, der tegner en pensionsforsikring, indeholder præmien også forsikringsmæglerens provision.

I modsætning hertil er det honorar, som en mæglerbetjent kunde efter forslaget skal betale for forsikringsmæglervirksomhedens bistand ved tegning af en pensionsforsikring, ikke fradragsberettiget efter pensionsbeskatningsloven.

Fradragsretten efter pensionsbeskatningsloven er betinget af, at forsikringsmæglervirksomhedens honorar indgår som en del af forsikringspræmien.

Derfor foreslås det i 2. *pkt.*, at forsikringsmæglervirksomheden skal oplyse forsikringsselskabet om størrelsen af det mellem kunde og forsikringsmæglervirksomhed aftalte honorar.

Denne oplysning er efter forslaget en nødvendig oplysning for forsikringsselskabet, når kundens forsikringspræmie skal beregnes.

Ved ”honorar” forstås både det honorar, der er aftalt mellem forsikringsmæglervirksomheden og kunden i forbindelse med etablering af en forsikringsordning eller en rammeaftale og for de eventuelle øvrige ydelser i det første år af forsikringens løbetid, og det honorar kunden og forsikringsmæglervirksomheden aftaler, der skal betales for forsikringsmæglervirksomhedens ydelser de efterfølgende år.

Det foreslås ligeledes i 3. pkt., at forsikringsselskabet herefter skal medtage dette beløb som en del af de omkostninger, der indgår i beregningerne af forsikringspræmien. Forsikringsmæglervirksomhedens honorar afregnes efter gældende praksis af forsikringsselskabet.

Herved sikres det, at de mæglerbetjente kunder ikke stilles ringere i skattemæssig henseende i forhold til forsikringsselskabets direkte betjente kunder. De mæglerbetjente kunder stilles skattemæssigt, som de gør i dag.

Forsikringsselskabets pligt til at indregne det aftalte honorar i forsikringspræmien og til at betale honoraret til forsikringsmæglervirksomheden gælder efter forslaget kun, når kunden tegner en pensionsforsikring omfattet af pensionsbeskatningslovens afsnit 1, det vil sige forsikringer med fradragsret eller bortseelsesret for præmien.

Den foreslåede ændring berører derimod ikke det generelle forbud i forslagets § 14 a, stk. 2, om, at forsikringsmæglervirksomheden ikke må modtage provision eller andet vederlag fra forsikringsselskabet i forbindelse med det konkrete kundeforhold.

Efter forslagets § 14 a, stk. 2, er det fortsat ikke tilladt for et forsikringsselskab og en forsikringsmæglervirksomhed at indgå aftale om aflønning af forsikringsmæglervirksomheden for de ydelser, som forsikringsmæglervirksomheden har indgået aftale med kunden om at levere.

De foreslåede ændringer modvirker ikke lovforslagets formål om at styrke tilliden til forsikringsmæglervirksomhedens uvildighed.

Til nr. 2

Det foreslås, at § 49 a, stk. 2, nr. 2, ændres således, at det under nr. 1 foreslåede § 14 a, stk. 1, 3. pkt., bliver omfattet af bestemmelsen. Det betyder, at Finanstilsynet kan offentliggøre navnet på et forsikringsselskab, som efter at have fået oplyst det honorar, der er aftalt mellem en forsikringsmæglervirksomhed og dennes kunde, undlader at indregne dette honorar i forsikringspræmien eller at betale honoraret til forsikringsmægleren.

Til nr. 3

Det foreslås, at § 54, stk. 1, 1. pkt., ændres således, at det under nr. 1 foreslåede § 14 a, stk. 1, 3. pkt., bliver omfattet af bestemmelsen. Det betyder, at et forsikringsselskab, som efter at have fået oplyst det honorar, der er aftalt mellem en forsikringsmæglervirksomhed og dennes kunde, undlader at indregne dette honorar i forsikringspræmien eller at betale honoraret til forsikringsmægleren, kan straffes med bøde.

Til nr. 4

Det foreslås at indsætte en § 56 a i lov om forsikringsformidling. Bestemmelsen indeholder en overgangsordning for en særlig gruppe af forsikringsformidlere, nemlig de såkaldte »forsikringsrådgivere«. Forsikringsrådgivning er ikke særlig defineret i loven, men blev ved lov om forsikrings-

formidling, der trådte i kraft den 1. januar 2005 omfattet af begrebet forsikringsmæglervirksomhed som en følge af gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 om forsikringsformidling.

Det følger af loven, at det er tilladt for en forsikringsmæglervirksomhed i sin markedsføring at fremhæve virksomhedens særlige specialer og kompetencer inden for f.eks. forsikringsrådgivning.

En forsikringsrådgiver tilbyder f.eks. at gennemgå kundens forsikringspolicer og rådgive om kundens forsikringsbehov. En forsikringsrådgiver bistår hverken med at indhente tilbud fra forsikrings-selskaberne på forsikringsdækning eller med at rådgive kunden om valg af den bedste løsning blandt disse tilbud. Herved adskiller forsikringsrådgiveren sig fra forsikringsmægleren, der netop indhenter flere alternative forsikringstilbud og rådgiver kunden om det bedste valg.

En forsikringsrådgiver kan ikke længere lovligt udøve denne aktivitet, fordi denne ikke opfylder lovens krav om uddannelse som forsikringsmægler. For sådanne erhvervsdrivende er det en meget indgribende reaktion at måtte indstille erhvervsudøvelsen i en periode af kortere eller længere varighed, indtil den fornødne uddannelse er erhvervet.

I *stk. 1* foreslås det derfor, at virksomheder og personer, der kan dokumentere at have udøvet forsikringsrådgivning inden den 1. januar 2005, kan fortsætte denne virksomhed.

Dokumentation for at have udøvet forsikringsrådgivning før 1. januar 2005 kan f.eks. ske ved for virksomheder at indsende årsregnskab og for personer ved at sende selvangivelse.

Det er en forudsætning for at bevare retten til fortsat at udøve forsikringsrådgivning, at virksomheder og personer senest den 1. oktober 2006 ansøger Finanstilsynet om tilladelse til forsikringsmæglervirksomhed efter lovens § 4. Såfremt en virksomhed eller person ikke ansøger herom senest den 1. oktober 2006, vil lovens almindelige regler for at opnå den fornødne tilladelse som forsikringsmægler gælde for denne virksomhed eller person. Dette indebærer, at aktiviteten som forsikringsrådgiver skal ophøre, indtil lovens almindelige betingelser for at opnå Finanstilsynets tilladelse, er opfyldt.

Retten til fortsat at udøve forsikringsrådgivning gælder uanset at de særlige regler om uddannelse, der er fastsat i bekendtgørelsen om forsikringsformidlers uddannelse, ikke umiddelbart opfyldes. Denne ret giver de pågældende en mulighed for at indrette sig på de nye krav om at have bestået en teoretisk uddannelse som forsikringsmægler inden den 1. januar 2011.

Det foreslås i *stk. 2*, at retten til at fortsætte aktivitet som forsikringsrådgiver bortfalder den 1. januar 2011, medmindre den pågældende inden den 1. januar 2011 indsender bevis til Finanstilsynet for at have bestået uddannelsen som forsikringsmægler.

En tilsvarende overgangsordning fremgik af den første lov om forsikringsmæglere, der trådte i kraft den 1. januar 2000. Efter denne overgangsordning fik udøvere af forsikringsmægling en frist på ca. 5 år til at erhverve sig den nye forsikringsmægleruddannelse, som med loven blev en betingelse for at opnå Finanstilsynets tilladelse til fortsat at udøve forsikringsmægling.

Uddannelsen som forsikringsmægler er fastsat i bekendtgørelse om forsikringsformidlers uddannelse. Forsikringsakademiet er den eneste uddannelsesinstitution, der udbyder en uddannelse som forsikringsmægler, der indeholder de kompetencer inden for livs- og skadesforsikringsmægling, der kræves for at opfylde uddannelsesbekendtgørelsen.

Det foreslås i lighed med den tidligere overgangsordning at give forsikringsrådgivere en frist på ca. 5 år til at erhverve den fornødne uddannelse.

Forslaget er en konsekvens af ændringsforslag nr. 6, hvor der foreslås indsat et stk. 3 i ikrafttrædelsesbestemmelsen.

Til nr. 6

Det foreslås, at indsætte et stk. 3 i ikrafttrædelsesbestemmelsen, således at forslagens § 1, nr. 01, om en § 56 a i lov om forsikringsformidling træder i kraft den 1. april 2006 og får virkning fra 1. januar 2005. Dette medfører, at den rådgivningsvirksomhed, der hidtil er blevet udøvet af virksomheder og personer efter den 1. januar 2005 uden tilladelse fra Finanstilsynet, kan lovliggøres. Samtidig kan de af overgangsreglen omfattede virksomheder og personer fortsat yde forsikringsrådgivning og indrette sig på de nye krav om at have bestået en teoretisk uddannelse som forsikringsmægler inden den 1. januar 2011.

Til nr. 7

Efter § 3, stk. 1, i lovforslag L 52 kan eksisterende aftaler om provision eller andet vederlag, der er indgået mellem en forsikringsmæglervirksomhed og et forsikringsselskab inden den 1. juli 2006, fortsætte indtil 1. juli 2011. Dette indebærer, at forsikringsmæglervirksomheden fortsat kan modtage provision fra forsikringsselskabet for allerede formidlede forsikringsaftaler og for nye forsikringsaftaler, som formidles til det pågældende forsikringsselskab.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 2*, der modificerer den 5-årige overgangsperiode. Ændringsforslaget går ud på at indskrænke perioden, hvor forsikringsmæglervirksomheder må modtage provision i forbindelse med formidlingen af større arbejdsmarkedspensionsordninger.

Ved en arbejdsmarkedspensionsordning forstås en aftale, hvor en virksomhed på sine ansattes vegne indgår aftale med et pensionsforsikringsselskab om f.eks. alders-, invalide- og børnepensionsdækning. En sådan pensionsordning skal i relation til de angivne beløbsgrænser i nr. 1 og 2, betragtes som én samlet aftale, hvor de ansattes præmier og arbejdsgiverens præmiebetaling vurderes samlet.

Reglen foreslås tilsvarende at finde anvendelse på rammeaftaler, hvor det med et forsikringsselskab aftales, at virksomheder inden for en branche eller koncern kan tilslutte sig en indgået pensionsaftale løbende. Indgås en sådan rammeaftale foreslås det, at virksomhedernes samlede årlige præmie vurderes under et i relation til de angivne beløbsgrænser.

Det foreslås i *nr. 1*, at en forsikringsmæglervirksomhed fra den 1. juli 2007 ikke må modtage provision eller andet vederlag for nye arbejdsmarkedspensionsordninger, selv om de oprettes under en eksisterende provisionsaftale med forsikringsselskabet. Dette gælder, hvis den samlede årlige præmie udgør 4 mio. kr. eller der over.

I *nr. 2* foreslås det, at en forsikringsmæglervirksomhed fra den 1. juli 2009 ikke må modtage provision eller andet vederlag for nye arbejdsmarkedspensionsordninger, selv om de oprettes under en eksisterende provisionsaftale med forsikringsselskabet. Dette gælder, hvis den samlede årlige præmie udgør 2 mio. kr. eller derover.

Den 5-årige overgangsperiode i stk. 1 vil derimod fortsat gælde fuldt ud dels ved formidling af nye pensionsaftaler og for arbejdsmarkedspensionsordninger, hvis den samlede årlige præmie udgør mindre end 2 mio. kr. og dels ved formidling af skadesforsikringsaftaler. Det er naturligvis en forudsætning, at formidlingen af forsikringsaftalen omfattes af en eksisterende provisionsaftale med forsikringsselskabet. Det er ligeledes en forudsætning, at den eksisterende provisionsaftale ikke materielt ændres i løbet af den 5-årige overgangsperiode. I så fald må den ændrede aftale ikke indeholde bestemmelser om provisionsaflønning, jf. den foreslåede § 3, stk. 2, der bliver stk. 3.

Baggrunden for ændringsforslaget er, at den 5-årige overgangsperiode vil forsinke effekten af lovforslaget. Økonomi- og Erhvervsministeriet har derfor overvejet, på hvilken måde overgangsperioden kan begrænses i lyset af de ekspropriationsretlige overvejelser, som ligger bag den 5-årige overgangsperiode.

Justitsministeriet har i et bidrag til besvarelsen af spørgsmål nr. 8 til lovforslaget (L 52) stillet den 24. november af Folketingets Erhvervsudvalg anført, at det ville give anledning til alvorlige ekspropriationsretlige spørgsmål, hvis provisionsforbudet uden overgangsordning fik virkning for rettigheder i medfør af eksisterende aftaler. Justitsministeriet lagde i den forbindelse navnlig vægt på, at lovforslaget i givet fald ville indebære, at en forsikringsmæglers ret til provision eller andet vederlag i henhold til en aftale indgået på privatretligt grundlag med et forsikringsselskab ville ophøre uden varsel, og at det af Økonomi- og Erhvervsministeriet var oplyst, at nogle forsikringsmæglervirksomheder måtte forventes at lukke, fordi de ikke ville kunne klare sig økonomisk, når forbudet mod provisioner blev gennemført med virkning for eksisterende aftaler.

Det er Økonomi- og Erhvervsministeriets vurdering, at den økonomiske virkning af forbudet mod provisioner ikke vil være den samme for hele markedet. Det er således vurderingen, at det særligt kan være vanskeligt for mindre forsikringsmæglervirksomheder, der arbejder for mindre virksomheder og privatkunder, at omstille sig til de nye forhold. Det er samtidig ministeriets opfattelse, at større forsikringsmæglervirksomheder i højere grad vil kunne omstille sig til andre aflønningsformer, og at der bl.a. af den årsag ikke er grund til at frygte, at de større virksomheder må lukke som følge af forbudet.

På den baggrund foreslås det, at overgangsordningen gøres kortere for dele af de større forsikringsmæglervirksomheders marked, således at forbudet indføres i etaper afhængig af størrelsen af den årlige præmie, samt at den kortere overgangsperiode alene finder anvendelse ved arbejdsmarkedspensionsordninger. For så vidt angår større arbejdsmarkedspensionskontrakter betyder ændringsforslaget således, at provisionsaflønning af forsikringsmæglervirksomhederne udfases hurtigere. I og med udfasningen sker etapevis, og at også store forsikringsmæglervirksomheder formidler mindre arbejdsmarkedspensionsordninger, får disse forsikringsmæglervirksomheder også god tid til gradvist at tilpasse sig til de nye forhold.

Der fastholdes derimod en overgangsperiode på 5 år på skadesforsikringsmarkedet og på markedet for individuelle livsforsikrings- og pensionsordninger samt mindre arbejdsmarkedspensionsordninger, da de mindre forsikringsmæglervirksomheder netop formidler forsikringsaftaler på disse markeder.

Til nr. 8

Det foreslås, at overtrædelse af det under nr. 7 foreslåede § 3, stk. 2, straffes med bøde, med mindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.